

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-299/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i mr. sc. Mirjane Juričić članica vijeća, te više sudske savjetnice zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa dipl.iur, temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Podravska Moslavina, J.J.Strossmayera 150, Podravska Moslavina, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 29. ožujka 2018.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/529, ur.broj: 376-10-17-14 od 12. listopada 2017. i predmet vraća na ponovni postupak.

II. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na katastarskim česticama kako je to pobliže navedeno u rješenju upisanim u k.o. Moslavina Podravska, koje su u vlasništvu Općine Podravska Moslavina. Točkom II. navedeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čine 5.735,49m trase kabelske kanalizacije koja zauzima površinu 5.735,49m², te 2.619,12m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova koja zauzima površinu od 1.309,54m² te šest stupova i šest prihvata. Točkom III. navedenog rješenja utvrđuje se da visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I., koju je Hrvatski telekom d.d. obvezan plaćati Općini Podravska Moslavina u iznosu od 56.505,46 kn godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 19. studenoga 2015.

Tužitelj osporava navedeno rješenje iz svih zakonom propisanih razloga te u bitnom navodi postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika i korisnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI). Smatra da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa

obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao općini pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva. Odredba članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) na temelju koje je doneseno osporeno rješenje u bitnome propisuje kako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od tuženika tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na tim nekretninama te utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a detaljnije odredbe o samom postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora, izdavanju potvrde o pravu puta kao i odredbe o izračunu, visini i načinu plaćanja naknade sadržane su u podzakonskom propisu – Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta koji donosi vijeće tuženika. Ističe da Pravilnik oduvijek sadrži u sebi kako postupovne tako i materijalno-pravne odredbe, a u trenutku pokretanja konkretnog upravnog postupka na snazi je bio stari Pravilnik koji je u bitnom sadržavao postupovnu odredbu prema kojoj tuženik po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta uvijek izdaje potvrdu o pravu puta, neovisno o tome da li je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine ili na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 5. stavak 2. starog Pravilnika), a materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa od dana izdavanja potvrde o pravu kupca (članak 4. stavak 3. starog Pravilnika). Neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka dana 30. rujna 2017. godine na snagu je stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi („Narodne novine“ 95/17), koji u odnosu na stari Pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine (članak 5. stavak 5. novog Pravilnika), već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora (članak 4. stavak 1. novog Pravilnika), a materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva (članak 5. stavak 4. novog Pravilnika). Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti novu materijalno-pravnu odredbu članka 5. stavka 4. novog Pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Smatra da je tuženik u tom dijelu izvršio pogrešnu primjenu materijalnog prava jer se u upravnom postupku uvijek primjenjuje ono materijalno pravo koje je bilo na snazi u vrijeme pokretanja tog postupka. U svojem završnom dijelu, u članku 9. stavku 2., novi Pravilnik propisuje da postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovog Pravilnika, dakle riječ o uobičajenoj i standardiziranoj prijelaznoj odredbi koju susrećemo u brojnim propisima. Tom odredbom se prema mišljenju tužitelja uspostavlja odnos između postupovnih odredbi novog propisa i postupovnih odredbi propisa koji se stavlja izvan snage njegovim stupanjem na snagu i to u pogledu njegovog djelovanja i utjecaja na postupke koji su pokrenuti za vrijeme dok je bio na snazi prijašnji propis. Ističe da je ustaljeno stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske da se postupovne odredbe propisa primjenjuju odmah po izmjenama na sve postupke koji nisu pravomoćno okončani (odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske od 2. studenoga 2016., broj: U-III-4468/2016). Isto stajalište zauzima i Europski sud za ljudska prava u predmetu Kozlica protiv Hrvatske (presuda ESLJP od 2. studenoga 2006., zahtjev broj: 29182/02). Navedeno proizlazi i iz presude suda Europske unije od 1. srpnja 2004., Elliniko Diomisio protiv Nikolaosa Tsapalosa i Konstatinosa Diamantakisa C-121/91 i C-122/91. Ističe da se samo tako može tumačiti prijelazna odredba da se na postupke u tijeku primjenjuju postupovne odredbe novog Pravilnika. Međutim, iz osporenog rješenja proizlazi da je tuženik isto donio primjenjujući ne samo postupovne odredbe novog Pravilnika već je i primijenio materijalno pravne odredbe tog Pravilnika. Iz obrazloženja rješenja proizlazi da je tuženik prilikom određivanja trenutka od kojeg se računa obveza plaćanja neosnovano primijenio članak 5. stavak 4. novog

Pravilnika odredivši da obveza plaćanja naknade teče od dana zaprimanja zahtjeva. Ističe da ako je postupak pokrenut prije stupanja na snagu novog Pravilnika kako to tvrdi sam tuženik tada je nesporno da je prilikom donošenja rješenja tuženik bio dužan primijeniti materijalno pravne odredbe koje su bile na snazi u trenutku pokretanja postupka pa tako i konkretno odredbu članka 4. stavka 3. starog Pravilnika prema kojoj se obveza plaćanja računa od dana izdavanja potvrde o pravu puta. Kako postupovna odredba novog Pravilnika ne predviđa više izdavanje potvrde o pravu puta za slučaj kada je postupak vođen na zahtjev vlasnika nekretnine onda je analognom primjenom odredbe članka 4. stavka 3. starog Pravilnika u izreci rješenja trebalo odrediti da se obveza plaćanja računa od dana izdavanja rješenja. Tužitelj ističe da je upravnu stvar trebalo riješiti primjenom materijalno pravnih odredbi koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka te se poziva na odredbu članka 29. stavka 1. ZEK-a. Također navodi da dan zaprimanja zahtjeva nije pravilno utvrđen, jer sam tuženik u obrazloženju zaključka navodi kako je 17. veljače 2017., zaprimio zahtjev općine za utvrđivanjem infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, da bi sada u rješenju kao dan zaprimanja zahtjeva pa time i dan od kojeg se računa obveza plaćanja naknade utvrdio 19. studeni 2015. godine. Osim toga tužitelj ističe da nije nedvojbeno utvrđeno niti da je općina na dan 19. studenoga 2015. godine – koji dan tuženik u pobijanom rješenju navodi kao dan zaprimanja zahtjeva, bila vlasnik svih nekretnina obuhvaćenih pobijanim rješenjem, a niti da je bila i ostala vlasnik svih tih nekretnina u čitavom razdoblju zaprimanja njezina zahtjeva pa do donošenja rješenja. Naime, sukladno odredbi članka 28. stavka 6. ZEK-a i brojnim presudama Visokog upravnog suda kojima su poništena rješenja tuženika donesena proteklih godinu dana upravo u postupcima utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i određivanja visine naknade za pravo puta, za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a nije mjerodavno faktično već zemljišnoknjižno stanje, budući da ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta. Dokazni materijal kojim se tuženik poslužio u ovom postupku za utvrđivanje aktivne legitimacije općine i njezina vlasničko pravnog statusa jesu zemljišnoknjižni izvadci za čiju dostavu je zaključkom obvezao tužitelja, a ne općinu. Tako je tužitelj postupajući sukladno zaključku dana 19. svibnja 2017. dostavio tražene izvratke. Riječ je o tzv. aktualnim zemljišnoknjižnim izvadcima koji odražavaju činjenično i pravno stanje samo na dan kada je tužitelj izvršio provjeru tj. 9., 10. i 11. svibnja 2017.. Ističe da je jedino vršenjem uvida u povijesni zemljišnoknjižni izvadak moguće utvrditi da je općina za sve nekretnine obuhvaćene rješenjem bila doista vlasnik na dan 19. studeni 2015. i da je to ostala sve do dana donošenja rješenja 12. listopada 2017. Samo u tom slučaju činjenično stanje bi bilo u potpunosti i ispravno utvrđeno, a što je u ovom slučaju izostalo. Smatra da je time tuženik povrijedio načelo utvrđivanja materijalne istine, koje obvezuje tuženika da u upravnom postupku utvrdi pravo stanje stvari te u tu svrhu na temelju raspoloživog dokaznog materijala sve odlučne činjenice bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari – kako one koje idu, tako i one koje ne idu u prilog stranci. Ukoliko Visoki upravni sud prihvati osnovanim primjenu materijalno pravne odredbe članka 5. stavka 4. novog Pravilnika na ovaj postupak, isti treba predmetno rješenje u cijelosti poništiti, te naložiti tuženiku da u ponovljenom postupku od općine zatraži dostavu povijesnih zemljišnoknjižnih izvadaka za nekretnine obuhvaćene rješenjem te potom obveže tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva samo u odnosu na one nekretnine kojih je općina doista i bila u tom trenutku vlasnik prema stanju u zemljišnim knjigama i ostala vlasnik do dana donošenja rješenja. Sasvim je jasno da si općina ne može podnošenjem zahtjeva u 2015. pridržavati pravo na naknadu za nekretnine kojih u tom trenutku niti nije bila vlasnik, niti joj to pravo ne može biti priznato pro futuro za one

nekretnine za koje je u nekom trenutku u prošlosti bila vlasnik, ali to više nije u trenutku donošenja rješenja. Predlaže da se tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prema njegovom pravnom shvaćanju u osporavanom rješenju pravilno primijenjena odredba članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11., 151/14. i 95/17. - dalje: Pravilnik) kojim je navedeno da će tuženik za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Navedena odredba primijenjena je temeljem članka 14. stavka 3. Pravilnika o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta kojom je propisano da će postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta biti dovršeni po odredbama ovog Pravilnika. Dakle, kako je navedena odredba stupila na snagu tijekom trajanja postupka tuženik je primijenio članak 5. stavak 4. Pravilnika i odredio naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva nadalje. Zabrana povratne primjene materijalnog propisa kada se tijekom trajanja upravnog postupka propis izmijeni, na koju se tužitelj poziva u tužbi, javlja se samo u slučajevima kad nema prijelaznih odredaba po kojima bi trebalo postupiti. U konkretnom slučaju se ne radi o povratnom djelovanju Pravilnika koje je nedopušteno prema članku 90. Ustava Republike Hrvatske jer pravo na naknadu za pravo puta ne proizlazi iz Pravilnika ili rješenja tuženika već iz članka 28. stavka 1. i članka 29. stavka 1. ZEK-a, a ZEK-om nije izričito propisano od kojeg trenutka teče pravo na naknadu. Članak 5. stavak 4. Pravilnika ne bi se zbog zabrane povratnog djelovanja mogao primjenjivati kada bi se njime mijenjali pravni odnosi koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu. Međutim, niti ranije važećim odredbama Pravilnika niti Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 95/17.) ne mijenjaju se pravni odnosi između vlasnika nekretnine i infrastrukturnog operatora jer pravo na naknadu za korištenje nekretnina za pravo puta kako je već ranije navedeno ne proizlazi iz Pravilnika već iz ZEK-a. Poziva se na odluku Visokog upravnog suda poslovni broj: Us-12667/11-4 od 24. travnja 2014., te citira „Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-II-1646/11 od 14. lipnja 2011., kojom je odbijen zahtjev Upravnog suda Republike Hrvatske za ocjenu suglasnosti s ustavom i zakonom članka 6. Pravilnika o načinu utvrđivanja obujma građevine za obračun komunalnog doprinosa ("Narodne novine" 136/06.) prema kojem je određeno da će se postupci pokrenuti po odredbama Pravilnika o načinu utvrđivanja obujma građevine za obračun komunalnog doprinosa ("Narodne novine" 23/2000.) dovršiti po novom Pravilniku. U navedenoj odluci Ustavnog suda utvrđeno je da prigovor tužitelja da se radi o retroaktivnoj primjeni podzakonskog propisa čime je povrijeđena odredba članka 89. stavka 4. Ustava Republike Hrvatske, nije osnovan“. Poziva se i na presudu Upravnog suda Republike Hrvatske broj: Us-2314/2007 od 16. rujna 2010.

Tuženik ističe da tužitelj u tužbi tvrdi kako je u vrijeme pokretanja upravnog postupka bila na snazi materijalno pravna odredba članka 29. stavka 1. ZEK-a ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.) koja je propisivala da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a plaća naknada na temelju izdane potvrde o pravu puta iz članka 28. ZEK-a, dok prijelazne odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 72/17.) ne govore ništa o retroaktivnoj primjeni materijalno pravnih odredbi zbog čega je tuženik trebao primijeniti one materijalno pravne odredbe koje su bile na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Nastavno na navedeno tuženik smatra da je osporavano rješenje ispravno doneseno temeljem članka 28. stavka 6. ZEK-a te uz primjenu članka 5. stavka 5. Pravilnika koja izričito propisuje da se u postupcima iz ovog članka ne izdaje potvrda o pravu puta.

Naime, odredba članka 29. stavka 1. na koju se poziva tužitelj nije definirala trenutak od kada infrastrukturni operator ostvaruje pravo na naknadu već je upućivala na primjenu Pravilnika. U tom dijelu ova odredba ostala je nepromijenjena i nakon izmjene ZEK-a iz 2017. S druge strane člankom 28. stavkom 4. ZEK-a propisano je da je infrastrukturni operator obavezan plaćati upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine naknadu za pravo puta. Upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine obavezan je infrastrukturnom operatoru omogućiti ostvarivanje prava puta, a što je tuženik ispravno utvrdio u osporavanom rješenju. Tuženik smatra da je datum zaprimanja zahtjeva 19. studenoga 2015. valjano utvrđen u osporavanom rješenju jer je navedenog dana tuženik zaprimio zahtjev podnositelja zahtjeva da se sukladno članku 28. stavku 6. ZEK-a utvrdi infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i visina naknade za pravo puta. Iz elektroničke poruke koja se nalazi u spisu vidljivo je da je tuženik već 7. prosinca 2015., dakle, odmah po zaprimanju zahtjeva obavijestio tužitelja i održao zajednički sastanak na kojem je dogovoreno da će tužitelj direktno kontaktirati podnositelja zahtjeva u vezi podnesenih zahtjeva i tuženika povratno obavijestiti o učinjenom i dogovorenom. Činjenica da je zainteresirana osoba ponovila svoj zahtjev 24. siječnja 2017. nakon što nije uspjela sa tužiteljem dogovoriti uvjete mimo tuženika, te da je isti pogrešno naveden u zaključku tuženika kojim se od tužitelja traži dostava podataka ne utječe na prvobitni datum podnošenja zahtjeva. Isto tako je promašeno pozivanje tužitelja na rok od 30 dana za izdavanje potvrde o pravu puta od dana podnošenja zahtjeva jer se taj rok odnosi samo na postupke u kojima infrastrukturni operator podnosi zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatora. Što se tiče činjenica da prema mišljenju tužitelja nije nedvojbeno utvrđeno da bi sve čestice bile u vlasništvu općine tijekom cijelog vremenskog razdoblja navodi da je u provedenom postupku ispravno utvrdio činjenično stanje i to temeljem dokaza koje je upravo tužitelj dostavio (geodetski elaborat katastra vodova za cjelokupnu EKI, za trase kabela kanalizacije, trase kabela u zemlji bez kabela kanalizacije i trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području podnositelja zahtjeva te popunjenu tablicu 1. u kojoj su navedeni popis katastarskih čestica te vlasnika tih čestica i površina koje zauzima EKI razvrstana po vrstama nekretnina, izvatke iz zemljišnih knjiga te kompletan elaborat za pravo puta), a koje činjenice je potvrdio i podnositelj zahtjeva te je u postupku utvrđeno da se iste u potpunosti podudaraju s česticama koje je tužitelj naznačio da su u vlasništvu podnositelja zahtjeva. Tužitelj se u tužbi paušalno poziva na povijesne izvatke ne navodeći konkretno koje su se promjene na pojedinim česticama dogodile u razdoblju između zaprimanja zahtjeva i donošenja rješenja, a koje bi bile relevantne za drugačije utvrđenje činjeničnog stanja. Predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužba je dostavljena na odgovor zainteresiranoj osobi Općina Podravska Moslavina, no međutim u ostavljenom roku zainteresirana osoba nije dostavilo sudu odgovor na tužbu, iako je istu uredno primila.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio na temelju odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine" 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.). Navedenom odredbom propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovog Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća

gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu s ovim zakonom i posebnim propisima.

Tuženik je osporeno rješenje donio temeljem zahtjeva zainteresirane osobe koja je zahtjev podnijela dana 19. studenoga 2015.

U vrijeme podnošenja zahtjeva bio je na snazi članak 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta ("Narodne novine" 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu: Pravilnik) prema kojem je bilo propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina može pred tuženikom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz članka 2. stavka 1. tog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. istog Pravilnika. Prema stavku 2. istog članka Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlastitih nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

Povodom zahtjeva zainteresirane osobe tuženik je tijekom postupka od tužitelja zaključkom od 20. ožujka 2017. zatražio da se očituje pisanom izjavom da li posjeduje izgrađenu EKI na administrativnom području općine te da li je za istu infrastrukturni operator, te ako jeste infrastrukturni operator, dostavi tuženiku kompletni geodetski elaborat na katastarskim podlogama u digitalnom obliku (vektorizirani digitalni katastarski plan) za cjelokupnu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu, trase kabela, trase nadzemnih kabela na cijelom administrativnom području općine, popunjenu tablicu 1. (obrazac u elektroničkom obliku) za svaku pojedinu katastarsku česticu na području općine na kojoj je izgrađena EKI, kao i kompletan geodetski elaborat u tiskanom obliku. Tužitelj je po navedenom zaključku postupio i dostavio tuženiku sve tražene podatke. Tuženik je na temelju tih podataka donio osporeno rješenje kojim je utvrdio da se navedene čestice nalaze u vlasništvu općine te visinu naknade za pravo puta koja teče od 19. studenoga 2015., dakle od dana kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev. U vrijeme kada je zainteresirana osoba podnijela zahtjev nije još bila na snazi izmjena i dopuna Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta iz 2017. godine ("Narodne novine" 95/17.).

Prema odredbi članka 9. stavka 2. navedenog Pravilnika o izmjeni i dopuni Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta postupci započeti po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta dovršit će se po odredbama ovog Pravilnika.

U konkretnom slučaju nesporno je da je postupak započet po ranijem Pravilniku o potvrdi i naknadi za pravo puta te da se prema navedenoj izmjeni treba dovršiti po odredbama novog Pravilnika. Stoga je neosnovan prigovor tužitelja da je trebalo primijeniti odredbe ranije važećeg Pravilnika bilo postupovne bilo materijalno pravne.

Naime, više se prema novom Pravilniku ne donosi rješenje čiji je sastavni dio potvrda o pravu puta s obzirom da je postupak vođen na zahtjev općine, a ne infrastrukturnog operatora.

Nadalje, ovaj Sud nalazi da je tuženik valjano utvrdio datum zaprimanja zahtjeva od strane općine pa se ni taj prigovor ne može ocijeniti osnovanim.

Međutim, upravo zbog činjenice da je naknada točkom III. izreke osporenog rješenja utvrđena u skupnom iznosu za sve nekretnine navedene u točki I. izreke osporenog rješenja, ovaj Sud ne može otkloniti prigovor tužitelja da je tuženik priznao vlasništvo Općini

Moslavina Podravska i za nekretnine kojih nije bila vlasnik u vrijeme podnošenja zahtjeva. Stoga se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak u kojem će tuženik točno identificirati nekretnine i razdoblje za koje općina ima pravo na naknadu za pravo puta i na temelju utvrđenih činjenica donijeti novo na zakonu osnovano rješenje. Napominje se tuženiku da faktično stanje nije mjerodavno u postupku kojeg tuženik provodi po zahtjevu u smislu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a budući da ta odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora, a time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju infrastrukturni operator mora plaćati. Obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgradio EKI, odnosno ako je EKI izgrađen na općem dobru prema upravitelju tog općeg dobra.

Dakle, osnovano prigovara tužitelj da nije nedvojbeno utvrđeno da bi sve čestice koje su obuhvaćene u točki I. izreke pobijanog rješenja doista bile u vlasništvu zainteresirane osobe tijekom cijelog vremenskog razdoblja za koje se istoj priznaje naknada, pa je u ponovnom postupku te nedostatke pobijanog rješenja potrebno otkloniti.

S obzirom na sve navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 58. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci pod točkom I. dok se odluka pod točkom II. temelji na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 29. ožujka 2018.

Predsjednik vijeća

Boris Marković, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

REPUBLICA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	10.7.2018. 9:31:18		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/105	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	spis	0	

d2113820

